

# HET BEROUW VAN EEN ZONDAAR

*Red mij van bloedschulden, o God, God van mijn heil, dan zal mijn tong vrolijk zingen van Uw gerechtigheid. Psalm 51:16*

**I**k vind de schuldbekentenis en het gebed van David bijzonder aangrijpend. Hij doet geen moeite om het mooier voor te stellen dan het is, want hij belijdt openlijk dat hij schuldig is aan het vergieten van het bloed van Uria. Dit doet hij met grote schaamte, maar ook met diepe eerlijkheid en oprechtheid. Zolang jij en ik onze zonden mooie namen blijven geven, zullen we nooit echt berouw tonen. David laat ons zien dat de Heere exact weet wat onze zonden zijn. Daarom heeft het geen zin om beleefde of verzachtende woorden te gebruiken; vertel Hem gewoon precies wat het is, zodat Hij weet dat jij écht beseft wat je gedaan hebt: “Red mij van bloedschulden, o God, God van mijn heil.” Misschien denk je: “Niemand in de kerk hoeft zo’n gebed te bidden.” Toch zijn er velen die voelen dat zij het juist vaak zo nodig hebben. Wat gebeurt er bijvoorbeeld als ik het Evangelie niet predik, of het niet met heel mijn hart doe? Bestaat dan niet het gevaar dat het bloed van verloren zielen aan mijn handen kleeft? Broeders en zusters, als jullie voorbeeld anderen tot zonde leidt, of als het nalaten van de kansen die je krijgt hen juist laat doorgaan in hun zonde tot hun ondergang, is de zonde van bloedschuld dan niet een reëel en zwaar risico? “Red mij van bloedschulden, o God, God van mijn heil.” En wanneer mij dat vergeven wordt, zal mijn tong voluit zingen van Uw gerechtigheid.

